

MARKO KLOOS

DEZERCE

FANTOM Print
2019

Copyright © 2016 Marko Kloos
Translation © Jakub Mařík
Cover © Chris McGrath

ISBN 978-80-7594-054-4

www.fantomprint.cz
www.facebook.com/fantomprint
www.instagram.com/fantom.print
#fantomprint
@fantom.print

PROLOG

Dnes to nazýváme Exodus.

Před rokem se na večerním nebi nad Severní Amerikou zhmotnila nejhorší noční můra lidstva, když se na zemské orbitě objevila loď Dlouhánů – nehybný předmět a nezadržitelná síla spojené v lesklém černém torpédu o délce tři kilometry.

Největší světové flotily v té době mlely z posledního. Polovinu SAS flotily jsme ztratili při neúspěšné obraně Marsu, který Dlouhání zabrali pár měsíců předtím, než se poprvé ukázali u Země. Většina zbývajících lodí byla rozptýlená po osídlené galaxii a nemohla se vrátit, protože Dlouhání blokovali naše Alcubierrovy uzly. Na hrací desce nám moc figurek nezůstalo, ale dlouhánskou semennou loď jsme zastavili a rozstříleli na kusy. Bylo to teprve podruhé během naší pětileté války, kdy se nám podařilo jedno z jejich plavidel zničit.

Vítězství nás však přišlo velmi draho.

Zoufalá mezinárodní obranná flotila nad Zemí přišla v bitvě o čtyři plavidla. Dvanáct set námořníků a mariňáků zahynulo během pár chvil v zuřivém a víceméně jednostranném boji. Pět z nich bylo na SAKL *Indianapolis*, která to před srážkou s Dlouhánem vytáhla na zlomek rychlosti světla. Vyhrála nám tím bitvu, protože semennou loď poškodila natolik, že jsme ji mohli dorazit atomovkami. Dlouhánská loď však vydržela dost dlouho, aby na Severní Ameriku vypustila výsadkové moduly. V každém z nich byl tucet zvědů-osadníků, kteří byli pětadvacet metrů vysokí a zabíjeli se asi tak snadno jako dům. Sledovali jsme je na Zemi, zabili jsme ty, kteří přežili přistání, a ztratili jsme další lidi. Během těžkých zoufalých bojů tu noc zemřely stovky vojáků a tisíce civilistů a celé město skončilo jako kouřící ruiny.

Ale porazili jsme je a přežili jsme. Země vyhrála odklad.

A taky teď máme něco nového – stovky těl Dlouhánů a desítky ztroskotaných modulů. Spousta věcí, které naši vědci mohou zkoumat a pitvat. Zjistí, jak Dlouháni fungují, abychom je mohli zabít, a prozkoumají jejich lodě, abychom je mohli snáz zničit.

Těsně předtím, než loni Dlouháni přiletěli k Zemi, se vláda Severoamerického společenství tajně evakuovala ze Sluneční soustavy. Vzali si s sebou tučet prvotřídních válečných lodí, přibližně dvacet velkokapacitních nákladních lodí a politickou elitu Společenství i s jejich rodinami. Nikdo zatím neví, kam zmizeli. Ve flotile kolují zvěsti, že flotila Exodus měla předem připravený tajný Alcubierrův uzal, protože předpokládali, že Země dřív nebo později padne. K dispozici máme jen elektronická data z několika sledovacích bójí, které kolem shromaždiště Exodu rozmístil plukovník Campbell z *Indianapolis* předtím, než uprchlická flotila spěšně opustila soustavu. Asi bych měl poděkovat Dlouhánům, že jejich odlet urychlili, protože za sebou nechali dvě nedokončené válečné lodě nepodobné ničemu, co jsme kdy vypustili do vesmíru. Dvojice bitevních lodí byla navržena k jedinému účelu – k přiblížení k semenné lodi a jejímu zničení. Minulý rok jsme strávili jejich dokončováním a do služby jsme je poslali dřív, než na nich zaschla barva.

Sino-rusové, ti pragmatičtí parchanti, přišli se svým vlastním kladivem na Dlouhány – z orbity odpalovanými protilodními raketami, monstry s hlavicemi z ledu a dřevoviny o váze deset tisíc tun, které díky jadernému pulznímu motoru dokázaly dosáhnout zlomku rychlosti světla za několik minut. Protože jsem si na druhé straně plotu loni našel pár přátel, jsem si jistý, že to musel být Rus, koho napadlo vytvořit špičatý ledovec o váze těžkého křižníku a pohánět ho atomovkami. Střely jsou primitivní, neelegantní a odporné, ale Bohu díky, fungují. V prostoru mezi Zemí a Měsícem se pár měsíců po bitvě o Zemi objevila dlouhánská loď a Rusové ji novými raketami Orion zničili bez ztráty jediného muže. Když o měsíc později zničili i druhého nezvaného návštěvníka, Dlouháni s okukováním Země přestali.

Jistě, atomovkou poháněná kinetická zbraň, která může z orbity

zlikvidovat polovinu kontinentu, byla do očí bijícím porušením Svalbardské úmluvy, ale když se znovu objevili Dlouháni, na všeobecném žebříčku priorit se dodržování smlouvy nacházelo hodně nízko.

Rakety Orion byly sice účinné, měly však jednu velkou nevýhodu. Byly příliš velké a těžké, aby se daly vystřelit z vesmírné lodě, a proto jsme je nemohli protáhnout přes Alcubierrův uzel. Stejně na tom byly i nové bitevní lodě, do kterých se Alcubierrův pohon zatím nenainstaloval. Konečně jsme získali použitelnou zbraň proti dlouhánským semenným lodím, ale její používání je omezené na orbitální obranu. Mars stále drží Dlouháni a naše kolonie jsou odříznuté jejich blokadou. Všichni se však snaží vymyslet, jak boj přenést k nim. Chceme se pomstít za naše mrtvé, vzít si, co je naše, a vykopat je jednou provždy ze Sluneční soustavy. A pokud je půjde sledovat do soustavy, kterou nazývají svým domovem, a všechny je tam vyhledáme, budu v noci spát klidně jako nemluvně.

Lidstvo stále balancuje na ostří nože, ale konečně začínáme táhnout za stejný konec provazu a ve velkém zabíjíme Dlouhány. Čeká nás spousta práce a já vím, že než to skončí, ztratíme ještě spoustu lodí a lidí, ale konečně se objevila jiskřička naděje, že všichni neskončíme pod drnem.

No, přinejmenším ne v nejbližší budoucnosti.

KAPITOLA 1

VÝCVIK

Nejsem ten druh vojáka, který má kancelář. Jsem specializovaný pěšák, bojový koordinátor a modulář. Patřím k prvním molekulám na hrotu kopí. Posledních šest měsíců jsem však také četový seržant v Oremu, základním výcvikovém táboře Severoamerického společenství, a protože četoví seržanti mají kanceláře, dostal jsem jednu i já. Mám v ní stůl a kancelář je dvakrát větší než ta největší kajuta, kterou jsem kdy obýval na válečné lodi. Když jsem se sem nastěhoval, prvních pár týdnů jsem se cítil jako podvodník pokaždé, když jsem na dveřích uviděl své jméno – ČETOVÝ SERŽANT GRAYSON.

Četoví seržanti jsou zkušení poddůstojníci. Starší muži a ženy. Stále si však musím připomínat, že je mi sedmadvacet a odslouženo mám už téměř sedm let, z toho pět jako poddůstojník. V nových Ozbrojených silách SAS poslepovaných z toho, co nám zbylo po porážce u Marsu, Exodu a Bitvě o Zemi, to ze mě dělá jednoho z nejstarších a nejzkušenějších poddůstojníků a jenom to pomyšlení mě příšerně děsí.

Kancelář však má své výhody. Když nemůžu spát, což se mi stává většinu nocí, mám místo, kam můžu jít a zaměstnat se tam. Bez ní bych musel trčet v kasárnách, kde by mi mozek ždímal nechtěné vzpomínky na Bohem zatracená místa vzdálená pár tisíc kilometrů nebo pár desítek světelných let. Tenhle program mi v hlavě nepřeruší ani kvalitní psychofarmaka.

Vzhlednu od holoobrazovky svého síťového terminálu, když venku na chodbě uslyším kroky. Hodiny na stěně ukazují 4:14. Do budičku zbývá tři čtvrtě hodiny a je příliš brzy, aby byl v budově vzhůru i někdo další a procházel se tu v botách.

O chvíli později do otevřených dveří strčí hlavu seržant Simer.

„Dobry ráno, seržante Grayson.“

„Dobry ráno,“ odpovím. Seržant Simer je noční dozor a sídlí v malé kanceláři u vchodu do budovy roty. Jeho funkce je v době neurálních sítí a počítačem hlídaných dveří jen zbytečná tradice, ale je to tradice, jakých je v armádě spousta.

„Dneska ráno pro vás mám pořádný průser,“ hlásí Simer.

„Ano?“

Mávnu na něj a Simer překročí práh a přistoupí k mému stolu.

„Právě mi volali empíci.“

„Ach jo,“ povzdechnu si. „Potíže na víkendovém opušťáku?“

„Pár rekrutů si v sobotu zajelo busem do města a skočili na vlak do Salt Lake. Opili se tam nebo sjeli, možná obojí. Ukradli auto, vyřadili bezpečnostní pojistku a vyrazili na projížďku.“

„Ale ne.“

„Jo.“ Simer se ztrápeně zamračí, než pokračuje: „Vyjeli ze svého pruhu a naprali to do hydrobusu. Vyletěli ze silnice, jeden mrtvej a tři zraněný.“

„Do prdele,“ zakleju. „Někdo z našich?“

„Dva. Jeden z prvního družstva a jeden ze čtyřky. Vojíni Barden a Perret. Barden je mrtvý.“

Krátce zavřu oči a povzdechnu.

„Pitomý děcka. Jen deset dní před zakončením výcviku.“

Vybavím si vojína Bardena J., jak šedesátkrát nebo tak stál se svou výcvikovou četou před budovou a v řadě tam čekal na ranní rozkazy. Byl tam každý den od začátku výcviku. Nebyl to kluk z VOČ jako většina rekrutů. Pamatuju si, že byl ze střední třídy odněkud z pacifického Severozápadu. Portland, možná SeaTac? Víím, že se o vojínu Bardenovi J. budu muset v následujících dvou dnech naučit úplně všechno, protože veli-

tel čtyři se bude muset zúčastnit pohřbu a já ho na něj budu muset připravit.

„Děkuju, seržante,“ řeknu seržantu Simerovi. „Dneska rekruty z postelí vykopnete dřív. Budíček ve 4:45. To by jim mohlo napovědět, že se něco stalo. Přijdu tam před vyhlášením rozkazů.“

Četa se postaví do řad rovných jako laser, všichni jsou seřazeni podle výšky. Jejich uniformy jsou standardní SAS maskáče, boty mají vyleštěné jako zrcadlo a vlasy zastřížené na ježka. Před shromážděnou četou stojí tři velitelé družstev a instruktoři. Když vyjdu z budovy a zamírím k nim, moji instruktoři se postaví do pozoru.

„Četo, po-zor!“

Třicet čtyři párů bot se srazí dohromady a četa se postaví do pozoru jako jeden muž. Vezmu na vědomí zasalutování instruktorů a postavím se před shromážděnou četou.

„Pohov.“

Krátký pohyb, když rekruti zaujmou lehce uvolněnější postoj. Několik sekund se na všechny beze slova dívám, abych měl jistotu, že mám jejich naprostou pozornost.

„V pátek odpoledne přede mnou stálo šestatřicet rekrutů. Dneska jich je jen čtyřiatřicet. Jednoho rekruta mám na jednotce intenzivní péče v Salt Lake a dalšího v mrazáku v márnici. Rekrut Barden se o víkendu zabil při autonehodě. Ztřískal se a přecenil své řídičské dovednosti v ukradeném autě.“

V řadách se neozve jediný zvuk – po jedenácti týdnech základního výcviku vědí, že při vydávání rozkazů nesmí ani pípnout, pokud je k tomu pípnutí někdo nevyzve – ale několik rekrutů si vymění pohledy a většina vypadá, že je zpráva dostatečně šokovala.

Krátce se odmlčím, aby tu novinku řádně vstřebali.

„Tohle je nový základní výcvikový program,“ pokračuju. „Když jsem na vašem místě stál já, celá četa spala v jedné velké místnosti. Třicet šest postelí a skříněk ve dvou řadách po osmnácti. Každý týden šest a půl dne výcviku a půl dne volna. Žádné opuštěný před zakončením. Všichni jste ty strašidelné historky od staré gardy slyšeli.“

Několik rekrutů se pousměje nebo ušklíbne, ale rychle nasadí neutrální výraz, když jim dojde, že já to nemyslel jako vtip.

„Teď vás cvičíme ve družstvech a v palebných týmech. O pokoje se dělíte se svým družstvem a každé družstvo má dva pokoje. Čtyři rekruti v jedné místnosti. Cvičíme vás tak, protože takhle budete ve flotile a vesmírné pěchotě žít a pracovat a my nemáme čas vás na to připravovat zvlášť. Máte i víkendové opuštěňáky. Většina z vás ví, že tohle privilegium se nesmí zneužívat. Většina z vás.“

Sepnu ruce za zády a pomalu přecházím kolem seřazených rekrutů. Připadají mi hrozně mladí, přestože věk většiny z nich se pohybuje kolem dvaceti a jsou o pouhou polovinu dekády mladší než já. Jenže z místa, kde teď stojím, vám i polovina dekády připadá jako věčnost.

„Nejsem našťvaný, že vojín Barden a Perret chtěli upustit páru a pobavit se ve městě. Jsem našťvaný, že se při tom chovali jako idioti. Jsem našťvaný, že se vojín Barden nechal zabít deset dní před tím, než mohl začít splácet Společenství čas a zdroje, které do jeho výcviku investovalo.“

Jsem našťvaný, že až vás budu příští týden posílat ke flotile a hvězdné pěchotě, budou mi dva lidi chybět a dvě místa, která zoufale potřebují zaplnit, zůstanou prázdná.“

Mluvím tónem a kadencí instruktora. Ani jsem netušil, že to v sobě mám, dokud mě před šesti měsíci v rámci výměny důstojníků neposlali na základnu Orem. Zjistil jsem, že kdykoliv ten speciální hlas potřebuju, stačí se vžít do seržanta Burkeho, mého starého instruktora, jehož úsečnou výslovnost mám stále v paměti tak živou, jako by z tábora odešel minulý týden.

„Vím, co si většina z vás myslí,“ pokračuju. „Žili jste v bloku VOČ a myslíte si, že si snadno poradíte se vším, co si na vás ten velký zlý svět venku připravil. Myslíte si, že jste chytrí a houževnatí. Myslíte si, že umírají jen ti ostatní. Ale já jsem tady, abych vám pověděl, kolika způsoby můžete za tou branou zařvat. A pokud tam máte zařvat, byl bych radši, kdybyste se zbrání v ruce bránili linii proti útoku Dlouhánů, místo abyste svým sjetým mozkiem ozdobili nárazník hydrobusu. Umřít můžete dobře i špatně a pitomá dopravní nehoda týden a půl před zakončením výcviku je vážně debilní způsob.“

Dívají se na mě, ty mladé a upřímné tváře. Nemálo z nich má ve

tváři vzdornou namyšlenost slumových kryš, která jim pomáhala přežít v bludišti vnitřních měst. Ale ať už byli kdokoliv a v hlavě se jim při tom honilo cokoliv, dobrovolně se přihlásili držet tenkou zelenou linii, která leží mezi námi a vyhlazením.

„Bude to takhle. Do zakončení výcviku budou opuštěny omezené. Můžete zůstat na základně nebo vyrazit do města, ale Orem neopustíte. A dnes ráno bude povinný protidrogový test. Pokud v někom z vás najdeme nelegální svinstvo, budete propuštěni za hrubé porušení kázně a čeká vás cesta maglevem domů. Je to jasné, četo?“

„Pane, ano, pane!“ zaburácí jednohlasně přes třicet rekrutů z výcvikové čety 1526. Když nic jiného, alespoň se naučili stát v pozoru a hlasitě křičet.

„Neslyším vás,“ zavolám na ně, přestože jejich společná odpověď rozklepala polyplastové okenice pět metrů za mnou, ale takhle se to v armádě dělá. Zaběhnuté rituály, které do nich vtluokáte doma, dokud se pro ně nestanou druhou přirozeností.

„Pane, ano, pane!“

„To je lepší,“ řeknu a zkontroluju hodinky na levém zápěstí.

„Dneska jedeme do terénu,“ oznámím. „Autobusy budou před budovou přesně v 8:00. Všichni budete vybaveni přesně podle příručky. Tohle je poslední cvičení před koncem výcviku... pokud ho dokončíte. Mějte na paměti, že až si vás s bojovou výstrojí zavolají příště, možná vás pošlou do skutečného boje. Výcvik je drsný, ale v porovnání s tím, co uvidíte na bojišti, je to hračka, to mi můžete věřit.“

Otočím se ke svým instruktorům, kteří stojí po mé pravici a trochu za mnou.

„Seržanti, převezměte svá družstva. Nejdřív snídaně a pak zbrojnice. Zbraně se vydávají v 7:00. Buďte připraveni k odjezdu v 7:50 a tím myslím, že už budete i po kontrole výstroje. Proved'te.“

Vracím se do budovy, zatímco mí tři instruktoři převezmou své svěřence. Odvedou je zpátky do kasáren, kde je pěkně podusí, aby se do boje dokázali rychle připravit i pod tlakem. Poslední týden před zakončením četa stráví na závěrečném cvičení v poušti obklopující základnu Orem, kde proběhne simulované přistání Dlouhánů.

Náš výcvik se teď zaměřuje víc na zabíjení Dlouhánů místo lidí a nemůžu tvrdit, že by se mi ta změna priorit nelíbila.

Vracím se do kanceláře a sedám si ke stolu. Pak si vytáhnu složku rekruta Bardena J. a podívám se na jeho fotku. Byl to namyšlený kluk. Myslel si, že je o polovinu chytrější než všichni ostatní, a neustále zkoušel, co všechno mu u instruktorů může projít. Ve starém SAS výcvikovém táboře by si už po dvou týdnech balil věci, ale jak jsem dnes řekl svým rekrutům, tohle je nový výcvikový program. My si bezohledné vybírání dovolit nemůžeme, přinejmenším ne tak nevypočitatelně jako za starých časů, kdy vás instruktor mohl vyhodit za maličkost nebo jen ze svého rozmaru. Když se však dívám na holofotku vojína Bardena J, musím si říkat, že kdybychom se drželi starých způsobů, mohl být stále naživu.

Za oknem v těsné precizní formaci četa pochoduje na oběd, tempo vpředu udává seržantka Learová. Dva z mých instruktorů nemají žádné bojové zkušenosti. Seržantka Learová přišla z flotilní vojenské policie a seržant Dietrich je ze zásobování. V bitvě byl jen můj starší výcvikový seržant Fisher. Byl to specialista na těžké zbraně u vesmírné pěchoty, střelec z autokanonu a můj jediný seržant, jehož služební záznam se alespoň trochu podobá tomu mému. Je zvláštní, že s ním vycházím hůř než s Learovou nebo Dietrichem. Je to mrzout, který viditelně trpí únavou bojem a nenechá si v ničem poradit. Learová a Dietrich jsou motivovaní, společenší a dychtiví zdokonalovat se v nové práci.

V armádě samozřejmě máme protokol úplně na všechno, což platí i pro smrt rekruta. Dnes se tím protokolem musím řídit poprvé a doufám, že to bude naposledy. Ztrácet lidi na zamrzlé skále v prdeli vesmíru je mizérie, ale přijít o čerstvého rekruta při výcviku je o několik řádů horší.

Vezmu si datapad a pošlu zprávu seržantce Learové, ať se za mnou po snídani staví. Pak začnu studovat osobní složku vojína Bardena J, abych mohl poručíkovi, který půjde příští týden na pohřeb, poskytnout materiál na smuteční řeč.

O dvacet minut později mi na otevřené dveře zaklepe seržantka Learová.

„Proboha, Learová, to jste tu snídani vyšňupala po cestě sem? Řekl jsem po snídani, ne během ní.“

„Já jím rychle, seržante Graysoně,“ odvětí.

„Pojďte dovnitř.“ Ukážu na židli před stolem. Seržantka Learová vejde do místnosti a posadí se. Je štíhlá, v kondici a dlouhé vlasy nosí stažené do culíku, čímž mi připomíná vojína Hansenovou z mého starého družstva u Teritoriální armády.

„Na závěrečné cvičení pojedete s neúplným družstvem,“ povím jí.

„Ano,“ přikývne. „Barden byl velitelem mého druhého palebného týmu. Teď už tam jsou jen tři.“

„Nebude to naposled, co budou muset látat díru v družstvu. Náhradu vám sehnat nemůžu. Na střídače nikoho nemám.“

„My to zvládneme,“ ujistí mě seržantka Learová. „Velitele udělám z Mattea. Budou si muset poradit.“

„Povězte mi o Bardenovi. Na pohřeb s ním pošlou poručíka. Potřebuje něco říct nad rakví.“

Learová pokrčí rameny. „Byl to namyšlenej hajzlík, ale nebyl úplně špatnej. Rychle se učil. Málokdy se mu něco muselo vysvětlovat dvakrát a nikdy ne třikrát. Občas měl problémy s chováním, ale kdo z nich je někdy nemá. Byl by z něj slušný pešák, možná i materiál na poddůstojníka.“

„Je to zatracená škoda,“ přikývnu. „Zbýval jen týden.“

„Byl to trochu klaun,“ pokračuje Learová. „Neustále dělal pitomý vtípky. Řekla bych, že ho v družstvu měli rádi.“

„No, na tom už se stavět dá. ‚Chytrý a schopný rekrut, který byl oblíbený pro svůj smysl pro humor.‘ Tohle se poručíkovi do těch keců hodit bude.“

„Já jsem jen ráda, že tam nemusím jít já. Pohřby nesnáším,“ řekne seržantka Learová.

„Jsem na tom stejně,“ řeknu. „Poslední dobou jsem jich navštívil až moc.“

KAPITOLA 2

SIMULACE 38

Rekruti jsou navlečení v bojové zbroji a připravení s plnou polní pět minut před stanoveným časem. Když znovu vyjdu před budovu, mám na sobě svou vlastní zbraň, ale není to můj hmyzí BORP oblek, ale standardní laminátový krunýř Flotily. Jediné vybavení na mém těle, které je nepoškrábané a mladší než pět let, je moje puška, jeden z nových modelů M-90. Převzali jsme ruský design protidlouhánských zbraní a přidali k němu trochu západního umu. Ruské pušky jsou jednoranné, ale naše upravené kopie mají těžký automatický zásobník s pěti náboji, což je dvakrát víc než u starší dvouhlavňové M-80, kterou jsme používali dřív. Sdílení a křížení nápadů a designů mezi bývalými nepřáteli bylo radikální a divné, ale na výsledek si stěžovat nemůžu.

„Tohle bude vaše závěrečné cvičení,“ řeknu, když se všichni na rozkaz velitelů družstev postaví do pozoru. „Nalodíme se na tyhle *výsadekové lodě*...“ Ukážu na autobusy seřazené na ulici vedle ubikací. „... a provedeme simulované přistání ve výcvikovém prostoru deset kilometrů od základny. Předstírejte, že jste na koloniálním měsíci dvacet světelných let daleko, protože přesně tam můžete jednou skončit. Při hodnocení nebude rozhodující, jestli tohle cvičení přežijete, nebo jestli hrdinně padnete za Společenství. Projdete, když budete do puntíku plnit rozkazy a řídit se svým výcvikem. Předstírejte, že jsou to skuteční Dlouháni, kteří přišli

vyvraždit vaše rodiny a ukrást vaši domovskou planetu, a ukažte jim, že nasrat holý opice ze Sol Tři byl zatraceně blbej nápad.“

Četa krátce agresivně zakřičí, jako by byli univerzitní tým, který se chystá někoho rozdrtit v šampionátu. Vědí, že tady ve skutečnosti zemřít nemůžou. Bude to sofistikovaná simulace, kompletní smyslový zážitek skutečné bitvy, jen jim nebude hrozit smrt nebo zmrzačení. Já bych byl při bojových výsadcích také o dost nadšenější a vyhecovaný, kdybych věděl, že nemůžu umřít ani ve skutečném světě.

Ustoupím a nechám výcvikové seržanty, aby si převzali svá družstva. Autobusy používáme stejně jako výsadkové lodě v terénu, kdy má každá četa přidělený vlastní autobus. Zatímco nastupujeme do toho našeho, zbytek roty se rozdělí do třech dalších. Protože jsem četový seržant, nastoupím jako poslední a posadím se za řidiče. V bojové akci by vpředu seděl velitel čety poručík Lewis, ale náš poručík ráno odjel na velitelství praporu, nepochybně kvůli dvěma mrtvým rekrutům. Tu cestu mu nezávidím ani v nejmenším.

Projedeme velkou základnou a pak i bezpečnostní stanici u hlavní brány, za kterou na nás čeká poušť. Základna Orem je tak izolovaná, jak jen může v dnešní době vojenská základna být. Nachází se v poušti jen pár desítek kilometrů jihovýchodně od metropolexu Salt Lake City na místě bývalého armádního depa, protože kolem nás jsou jen písek a křoviny a nikomu tu nevadí, když si s našimi hlasitými hračkami hrajeme na válku. Před šesti lety, které mi připadají jako věčnost, jsem tou branou projel i já, abych se stal vojákem. Myslel jsem si, že vím, co mě čeká, ale ve skutečnosti jsem neměl ani nejmenší tušení.

V písku a kamení je tu rozptýleno několik satelitních výcvikových prostorů. Daleko od Salt Lake krajina vypadá jako některé naše koloniální planety, a proto je téměř dokonalá pro mimozemské cvičné scénáře. Autobus s naší rotou jede do výcvikového zařízení 38, kde se nachází kopie typického koloniálního města doplněná o část teraformační stanice. Když do zařízení vjedeme, výcviková seržanti se zvednou ze sedadel a zaujmou výsadkovou pozici v uličce.

„Četo, vztyk!“ zakřičí. Rekruti vyskočí ze sedadel a seřadí se v uličkách, pušky v ruce a hledí přileb sklopená.

„Kontrola výstroje!“

Sleduju, jestli provádí ty správné úkony a kontrolují si navzájem těsnění zbrojí a vybavení. Mí instruktoři s těmi dětmi odvedli dobrou práci. Rekruti jsou rychlí a pečliví a téměř neváhají.

„Nabijte zbraně!“

Třicet tři rekrutů zatáhne za nabíjecí páky a pošle do komor simulovanou patnáctimilimetrovou výbušnou střelu. Ve výcvikové pušce se nachází počítačový modul a zásobník oxidu uhličitého, který bude prudce vypuštěn do dalšího zásobníku v pažbě, aby napodobil zpětný ráz skutečné pušky M-90. I já vstanu ze sedadla, zkontroluju si výstroj a nabiju svou vlastní pušku. Jsem vyzbrojený M-90 a pistolí, stejně jako by tomu bylo i při skutečném výsadbku proti Dlouhánům, ale nemám svou konzoli, která byla nedílnou součástí mé skutečné práce ve flotile celých pět let, a připadám si bez ní jako napůl nahý.

Autobus se pomalu zastaví uprostřed falešného koloniálního města. Zadek autobusu se otevře, ale nedoprovází to hydraulické kvílení, jak by tomu bylo na skutečné výsadbkové lodi, ale jen zasyčení pneumatických válců. Četa vystoupí do slunného dubnového dne, seržanti jdou v čele. Já chvíli postojím na otevřené rampě a sleduju, jak se rozmisťují. Četa se rozdělí do družstev a palebných týmů a zaujme učebnicové krycí pozice. Datový displej v hledí mě informuje, že se rozdělili a pokryli všech tři sta šedesát stupňů okolo naší *výsadbkové lodě*.

Ve skutečném boji bych coby nejstarší důstojník převzal velení prvního družstva. Dříve jsem tím začínal, abych měl blíž k rekrutům a instruktorům. Jakmile jsem se však přesvědčil, že to mají instruktoři pevně v rukách, stáhl jsem se a pozoroval je jen z dálky, protože jsem brzy zjistil, že se všichni příliš spoléhají na můj úsudek. Já bojoval proti SRA i Dlouhánům a dva ze tří mých instruktorů ne, takže to bylo přirozené chování, ale moji rekruti i jejich seržanti se o sebe museli naučit postarat sami. Proto když se četa rozmístila po maketě koloniálního města, přeběhnu do operačního centra, které se nachází v malém bunkru uprostřed výcvikového

prostoru. Počítač pozná můj elektronický podpis a otevře mi obrněný průlez, kterým vstoupím do budovy.

Operační centrum je malá stavba se dvěma místnostmi plnými holoobrazovek a počítačových konzolí. Je tu krátká řada židlí se síťovými opěradly, které jsou navrženy pro personál v bojových zbrojích, a já se na jednu posadím a zapnu obrazovky a konzole před sebou. Celý výcvikový prostor je plný optických a datových senzorů a já mohu každého člena čety pozorovat prakticky ze všech úhlů. Jejich zbroje jsou napojené na místní segregovanou TakLink síť a já tak nejenže vidím a slyším to samé jako oni, ale mohu zařídit, aby viděli a slyšeli jen to, co chci já. Výcvikové zařízení je jeden velký simulátor a já mám plnou kontrolu nad tím, co se v něm děje. Pokud bych chtěl, aby bojovali se čtveřicí SRA výsadkových lodí a četou ruských mariňáků, můžu simulovat jejich přítomnost a oni se v jejich hledích a sluchátkách stanou skutečnými. Ale cvičení v terénu už naše staré sino-ruské nepřátele nezahrnuje. Rekruti jsou vyzbrojeni do boje s Dlouhány a tak dneska dostanou Dlouhány.

Zkontroluju taktickou obrazovku a otevřu kanál velitelů družstev.

„Velitelé družstev, připravte obranu perimetru. Pravděpodobný vektor hrozby je jedna-osm-nula stupňů.“

Velitelé potvrdí přijetí rozkazu. Četa si vybere střechu teraformovací stanice, která se tyčí pětadvacet metrů nad pouští a nabízí skvělý rozhled. Při bitvě se SRA by vyvýšená pozice nebyla dostatečně krytá proti vznášedlům a dalekonosným zbraním, ale u Dlouhánů chcete vidět a střílet tak daleko, jak jen to jde. Když na vás útočí tvorové, kteří kilometr překonají za necelou minutu, pro chyby moc prostoru není.

Zkontroluju vizuální program, kterým krmím četu – temné deštivé nebe koloniálního světa, který je uprostřed procesu nahrazování oxidu uhličitého kyslíkem. Rekruti a jejich seržanti to nevědí, ale scénář, který jsem si pro ně dnes připravil, je upravený první kontakt s Dlouhány, ke kterému došlo před téměř sedmi lety na vzdálené planetě Willoughby. Nad pouští svítí slunce, ale jejich hledí jsou zavřená a zbroje ovládají osobní klima, takže četa se teď nachází na Willoughby a vidí a slyší jen to, co chci já.

Všichni vědí, že je to simulace, ale i tak vidím, jak jim všem stoupne tepová frekvence, když se z bouře na západě vynoří první Dlouhán a pomalými hromovými kroky se blíží k teraformátoru. Na výšku pětadvacet metrů, deštěm zmáčená kůže barvy vaječné skořápky, nohy tak hubené, že by ho neměly udržet, a klouby, které se podle pozemských zákonitostí ohýbají úplně špatným způsobem. I když jste na ně rádně vyzbrojení, jsou to hroziví protivníci, jsou jako něco ze starých filmů o obřích monstrech, a já se zachvěju při vzpomínce, jak nepřipravení jsme na ně ten den byli my. Vůbec jsme netušili, co si pro nás jde, a naše zbraně nebyly navržené na zabití něčeho tak velkého a houževnatého.

Četa na střeše vytvoří dlouhou palebnou řadu, naše nová doktrína pro boj s Dlouhány. Velitelé družstev křičí rozkazy a družstva zaujmou přiměřeně vhodnou pozici na partu děcek, která byla před pouhými jedenácti týdny civilisty. V klasické VP střelecké četě by třetí družstvo bylo vybavené těžkými zbraněmi a na okrajích řady by postavilo dvojici těžkých autokanonů, ale naši pěšáci na tohle vybavení zatím nemají výcvik. Každý z nich je vyzbrojený poloautomatickou anti-VNO puškou M-90. VNO znamená *velký nepřátelský organizmus* a je to nová taktická zkratka Dlouhánů. Jak se simulovaný Dlouhán valí k maketě teraformační stanice, třicet tři zaměřovacích laserů pokryje blížícího se obra rojem zelených teček, které jsou vidět jen ve hledích jejich přileb.

„Všechna družstva, palte na můj povel,“ zaburácí seržant Fisher. „Mířte na střed trupu. Neplývejte municí. Tři, dva, jedna, pal!“

Pušky čtyř zaburácí víceméně jako jedna, nepravidelný virbl hromových ran. Nové pušky M-90 jsou kratší, lehčí, pálí rychleji a jsou mnohem účinnější než dvojité M-80. Jsou také mnohem, mnohem hlasitější. Zlomek sekundy předtím, než seržanti vydají povel k palbě, trochu zašvindluju a nechám Dlouhána sklonit hlavu, aby většinu trupu zakryl velkým kostěným výrůstkem na hlavě, který připomíná štít. Ze střechy vyletí třicet tři simulovaných střel s výbušným plynem. Většina se jich roztříští nebo odrazí od Dlouhánova lebečního štítu jako kuličky hozené proti betonové stěně. Dlouhán zavyje, potřese hlavou a neochvějně pokračuje dál. Když spěchají, jejich kroky jsou neskutečně dlouhé, skoro deset

metrů, a než četa vypálí další salvu, tři sta metrů mezi Dlouhánem a teraformační stanicí se smrskne na dvě stě.

Tentokrát Dlouhána do obranné palby vejít nechám. Na dvě stě metrů dokáže balistický počítač v pušce poslat kulku do nadvakrát složeného papíru. Většina ze tří desítek střel zasáhne střed Dlouhánova těla. Nestvůrná hrud' se nafoukne a ozve se tlumená vlhká exploze. Dlouhán zavravorá uprostřed kroku a zhroutí se, jeho tělo se složí na hromadu pokroucených končetin. Rekruti radostně zajásají.

M-90 používají novou municí vyvinutou v Aberdeen Proving Grounds. Protože tu z loňska po Bitvě o Zemi zůstala spousta mrtvých Dlouhánů, jejich vývojové oddělení nemá o testovací balistický materiál nouzi. Kůže Dlouhánů je tlustá a neskutečně pevná – v polovině případů se od ní odrazí i naše staré protipancéřové střely z autokanonů – ale zcela neproniknutelná není. Ukázalo se však, že střílet na ně granáty nebo flešety je v podstatě plýtvání časem. Nová munice je vážně d'áblovlo dílo. Rotačně stabilizovaná průbojná střela funguje jako injekční jehla. Zasáhne Dlouhána, propíchne kůži, vypustí sto centilitrů výbušného plynu a směs zapálí. Dlouhán před teraformátorem se převalí na bok a znehybní, jeho hrudník zevnitř vybouliko několik litrů výbušného aerosolu. Nikdy jsem neviděl, co taková střela udělá s člověkem, a upřímně doufám, že to nikdy neuvidím, protože pár dobrých zásahů touhle municí sejme i stotunového Dlouhána.

Teoreticky, připomenu si. Novou municí jsme testovali na mrtvých Dlouhánech, ale zatím nebyla příležitost nasadit ji ve skutečném boji. Je to jen hypotéza založená na balistice a mrtvolách, ale plynová munice dokáže mršinu Dlouhána zrychtovat pořádně, takže není žádný důvod si myslet, že by nezkazila den i živému Dlouhánovi.

Vojáci na střeše stále jásají a navzájem si gratulují, když na ně pošlu druhou vlnu. Já sot umlkne, když z mlhy uslyší hromové kroky. Zase trochu podvádím. Když jsem před šesti lety tenhle scénář prožíval na vlastní kůži, druhou vlnu tvořili tři Dlouháni. Jenže my tehdy měli jen družstvo pěšáků, flešetové pušky a žádnou naději, že těm třem monstrům ve stržení našeho teraformátoru zabráníme. Protože falešnou teraformační stanicí hájí celá četa

vybavená novými puškami, nepošlu Dlouhány tři, ale šest. Jen ať je to pro ně trochu výzva.

Velitelé družstev znovu zakřičí rozkazy a četa přivítá nové návštěvníky. Prohlížím si záběry z kamer a taktickou obrazovku, na které se znovu staví do řady a přidělují palebným týmům jednotlivé Dlouhány, přesně jak se od nich očekává. Dva palebné týmy v družstvu, tři družstva v četě, čtyři pušky na Dlouhána, pět ran v každé pušce. Dlouhány nechám k teraformátoru přiblížit tak rychle, jak se podle našich znalostí pohybují, což přibližně odpovídá rychlosti kilometr za minutu. Četa tak nemá moc prostoru na chyby. Protože Dlouháni jsou připravení na potíže, mají skloněné lebeční štíty a pohupují se ze strany na stranu, než vstoupí do krupobití střel. Štíty na hlavách jsou příliš pevné, aby si s nimi nějaká zbraň z našeho arzenálu poradila – dokonce i naše protipancéřové rakety MARS ho nanejvýš naštípnou – a většina střel z pušek jen zbytečně zanikne v malých obláčcích aerosolu.

„Mířte na klouby!“ zakřičí na kanálu svého družstva seržant Fisher. Rekruti přeměřují palbu, ale většina střel mine, protože klouby jsou v porovnání se zbytkem těla Dlouhána znatelně menší.

Už to není taková pohodička, jako když před vámi cíl jen stojí a neútočí, co? V duchu se při té myšlence usměju. Všichni ti rekruti by s počítači v puškách dokázali na pět set metrů sestřelit cíl velký jako přilba, ale míření je o dost těžší, když jste k smrti vyděšení a lapáte po dechu.

Dlouháni do palby z pušek vstoupí se skloněnými hlavami, střely se tříští o štíty a jejich úlomky zvedají prach kolem tříprstých nohou. Čím jsou k teraformátoru blíže, tím je střelba tří družstev přesnější. Na dvoustém metru se jeden Dlouhán s kvílením svalí a už nevstane, klouby na nohách mu zničil pultucet zásahů střel s výbušným plynem. Sto metrů od teraformátoru se s kvílením a mácháním nohou zhroutí druhý. Třetí padne jen padesát metrů od stanice.

Zbývá tři se o dvě sekundy později dostanou k budově. Dva prostě narazí do zdi, až se všude kolem rozletí simulované kusy betonu. Třetí zahákne prsty o okraj střechy a vytahuje se nahoru. Družstva od Dlouhána ustupují a nepřestávají střílet, ale ustou-

pit se rozhodla příliš pozdě. Dlouhání se pohybují mnohem rychleji, než by se s ohledem na jejich velikost a nezvyklou fyziologii zdálo. Dlouhán se ožene hubenou paží a ledabyly s ní máchne přes pozici druhého družstva. Na taktickém displeji šest ikon z deseti zhasne, když Dlouhán simulovaným smrtícím úderem v jediné sekundě smete víc jak polovina družstva. Dlouhán samozřejmě existuje jen v počítači, takže „mrtví“ vojáci neskončí s kostmi, které rozdrtil milion joulů kinetické energie. Počítač v obleku jim místo toho jen vypne video i audio přenosy, uzamkne sklopené hledí, aby nositele dokonale oslepil a ohlušil, a pak znehybní posilovače v kloubech bojové zbroje. Šestice „padlých“ se složí na místě, kde zemřeli, a zůstanou tam, dokud počítači nenařídím, aby je rozmrazil.

Zbytek čtyry rychle ustupuje přes střechu, dokud nedorazí k jediným vstupním dveřím do teraformační stanice. Na tak krátkou vzdálenost je palba z M-90 zničující, a přestože většina plynových střel zasáhne jen Dlouhánův neproniknutelný lebeční štít, několik jich trefí i končetiny a rve z nich kusy masa. Mohutnou hruď téměř současně zasáhnou čtyři střely a okamžitě explodují. Dlouhán pronikavě zavěští a smrtelně raněný se sveze po stěně teraformátoru. Pak počítač usoudí, že zbývající dva Dlouhání již stavbu poškodili natolik, že se její přední část musí zřítit. Polovina čtyry je již na zpevněných schodech uvnitř budovy, ale zbytek se stále nachází na střeše, která se náhle v úhlu pětasedmdesát stupňů svažuje k zemi. Na taktické obrazovce zmizí další tučet ikon, když počítač jejich vlastníky označí za zabitě v boji.

Simulace je téměř dokonalá. Senzorové vjemy – kvílení Dlouhánů, jejich hromové kroky, olovnatě šedá obloha a déšť promísený s hustou mlhou – perfektně odpovídají. Rekruti teď jistě mají pocit, že se nacházejí na kolonizované planetě a bojují ve jméno lidstva. Ale do dokonalosti tomu něco schází. Ten scénář jsem procházel mnohokrát a dobře vím, co simulace postrádá. I když počítač rekruty přesvědčí, že se utážská poušť proměnila v dalekou planetu Dlouhánů, oni hluboko uvnitř vědí, že jim ve skutečnosti nic nehrozí. Nedívají se k popelavě šedé obloze s vědomím, že jejich domov je třicet světelných let daleko a oni jsou jedi-

nými zástupci lidstva v celé hvězdné soustavě. Nemrazí je v zádech při pomyšlení, že když se bitva zvrtně, jejich psí známky nikdo neposbírá a o jejich smrti se nikdo nedozví klidně i desítky let.

Zbývající družstva se ze všech sil snaží znovu získat kontrolu nad situací. První družstvo se přesune do krytu v přízemí a nouzovým východem na západní straně teraformátor opustí. Třetí družstvo se stáhne do budovy a žádá o leteckou podporu od imaginární letadlové lodě na orbitě. Rozhodnu se jim to trochu přiostrřit.

„Charlie Jedna-Devět, letecká podpora se zamítá. Všechny stroje už jsou přidělené.“

Seržant z třetího družstva před odpovědí zakleje. „Rozumím, TakOps *Enterprise*. Žádám o kinetický úder na označených souřadnicích. Nízký výkon.“

Chvilí zvažuju, že bych zamítl i tohle, ale usoudím, že dneska už jsem jim těch podrazů přichystal dost. Úplně zadarmo to ale nebude.

„Charlie Jedna-Devět, senzory *Enterprise* byly v bitvě poškozeny. Potřebuju desetisekundové zaměření cíle. Odešlete mi TRP * data a já vám na oplátku pošlu dvě kinetické střely.“

„TakOps, rozumím. Čekejte na TRP data.“

Protože jsem požádal o manuální zaměření, někdo musí vylézt ven a senzory v přilbě sledovat houf Dlouhánů, který zvenčí rozebírá stanici.

Na taktické obrazovce jeden palebný tým z třetího družstva opouští stanici nouzovým východem, který se nachází na opačné straně teraformační stanice než útočící Dlouháni. Zazubím se, když si všimnu, že se ikony pohybují mnohem rychleji, než by měl voják v bojové zbroji zvládnout pěšky. Maketa stanice je postavená stejně jako ta skutečná, tedy včetně dvou elektrických teréňáků, které by používali údržbáři kontrolující okolí stanice. Přepnu na video a vidím, že v každém teréňáku jedou dva vojáci – jeden řídí a druhý sedí proti směru jízdy na místě spolujezdce.

Teréňáky rychle objíždí delší stěnu budovy. Přibližně v polovině to stočí do pouště a velkým obloukem objedou roh, aby se nedo-

* *Target Reference Point* – zaměřovací souřadnice – pozn. překladatele.

staly příliš blízko k Dlouhánům. Pak zapnou značkovače v helmě a zamíří je doprostřed skupiny Dlouhánů, která demoluje stanici.

„TakOps, nahráváme TRP data.“

„Charlie Jedna-Devět, potvrzuji přijetí dobrých dat,“ odpovím.
 „Připravte se na kinetický úder za sedm sekund a vyklid'te cílovou oblast.“

Dlouhání nějak dokáží vycítit naše vozidla. Cokoliv s elektrickým pohonem nebo jaderným reaktorem jejich pozornost upoutá mnohem rychleji než jeden nebo dva vojáci v bojové zbroji. Dva Dlouhání si všimnou terénních čtyřkolek, přestanou demolovat stanici a pronásledují teréňáky. Jejich kroky jsou nejprve pomalé, ale rychle se zrychlují a prodlužují, když se jejich ohromná masa dá do pohybu. Řidiči túrují elektromotory a míří do pouště, ale i když mají plyn až na podlaže, od Dlouhánů se skoro nevzdalují. Spolujezdci do pronásledovatelů vyprázdňují zásobníky svých pušek. Když jedete v malém vozidle, které se nejvyšší rychlostí žene po nerovném povrchu, zaměřovací počítač vám moc nepomůže. Většina střel mine nebo zvíří prach kolem Dlouhánů. Pak dvě nebo tři střely zasáhnou vedoucího Dlouhána, jehož levá spodní končetina se zlomí uprostřed kroku. Dlouhán se svalí na zem a zvíří obrovské mračno prachu a štěrku.

Na bandu rekrutů je to slušný plán a navíc i dobře provedený. Má však jednu vadu – Dlouhání se rozptýlili. Ti dva, kteří pronásledují teréňáky, se dostali z oblasti zaměřené kinetickými střelami. Když o sekundu později střela z elektromagnetického děla simulované letecké lodě *Enterprise* zasáhne oblast před teraformátorem, čtvrtkilotunový výbuch smete poškozenou přední část budovy i Dlouhána, který ji demoloval. Zbývající Dlouhán přestane pronásledovat vozidla, zastaví se a otočí. Od stanice už je vzdálený pět set metrů a kinetickému úderu se úplně vyhnul. Oba teréňáky přestanou ujíždět a střelci nabijí své pušky, zatímco první družstvo vyleze z bezpečí podzemního bunkru a zaujme střeleckou pozici na východním okraji budovy. Dlouhán vypadá, že se nemůže rozhodnout, kam má jít. Za chvíli zjistí, jaké to je uvíznout mezi kladivem a kovadlinou. Teréňáky se rozjedou a v širokém oblouku objíždí zbývajícího Dlouhána, kterého náhle ostřelují ze tří různých směrů.

Spokojeně sleduju, jak ho soustředěná palba rve na kusy a on se kácí jako obrovský mimozemský dub ze staré Země.

Když se prach usadí, četa přišla o osmnáct z třiatřiceti vojáků, tedy víc jak polovinu, ale zneškodnila všech šest útočících Dlouhánů. Teraformátor, který měli bránit, je z poloviny zničený – v simulaci v jejich přilbách, ve skutečnosti samozřejmě ne – ale já nečekal, že budova simulaci přečká, a tak za ni četě žádné body nestrhnu. Ve skutečném boji by se pro zkušenou četou vesmírné pěchoty ztráta poloviny vojáků a bráněného zařízení brala jako porážka, ale tohle jsou rekruti s částečným výcvikem, kteří ještě před jedenácti týdny byli civilisty. Když to vezmu v úvahu, vedli si dobře, ale musím se sám sebe ptát, kolik z nich odsoudím k násilné a naprosto reálné smrti na nějaké koloniální planetě, když jejich četou nechám základní výcvik dokončit.

Jejich tělesné funkce jsou v normě, údaje jsou jen trochu zvýšené nadšením z vítězství. Nepochybně si myslí, že jejich závěrečné cvičení právě skončilo, ale tohle byl teprve začátek.

„Velitelé shromáždí družstva a připraví se na přesun,“ oznámím jim na kanálu čety. Rozmrazím klouby zbrojí „mrtvých“ vojáků a pošlu jim přes TakLink souřadnice shromaždiště. Není to však parkoviště autobusů, kterými jsme přijeli. Je to parkoviště před budovou čety v Oremu čtyřicet kilometrů východně od nás.

Usměju se, když na kanálech jednotlivých družstev uslyším sténání a mumlané kletby. Byl jsem na jejich místě a výcvikové seržanty jsem nenáviděl stejně, jak oni teď nenávidí mě. V osídlené galaxii je však čekají mnohem větší nepříjemnosti než nečekaný čtyřicetikilometrový pochod v plné polní a já jim nemíním nic usnadňovat, protože pak by si mohli začít myslet, že všechno půjde jak po drátkách. V terénu stráví celý týden a většinu z něj budou nenávidět, ale udělá to z nich lepší vojáky. Možná budou žít dost dlouho, aby to jednoho dne ocenili.

KAPITOLA 3

ZAKONČENÍ

Během slavnostního zakončení výcviku je počasí stejně mizerné jako naše šance proti Dlouhánům. Místo velkého okázalého ceremoniálu na hlavním shromaždišti se musíme uchýlit pod střechu jednoho velkého hangáru. Základním výcvikem prošli všichni přeživší rekruti, k čemuž by ve výcviku, který jsem absolvoval já, pravděpodobně nedošlo. Obřadu se v publiku účastní i jejich rodiny, o čemž bychom si ve starém výcvikovém táboře mohli nechat jen zdát. Proběhne krátká přehlídka a pak dlouhý projev velitele cvičného praporu. Já stojím vedle velitele čety, na sobě mám instruktorskou uniformu a snažím se vypadat působivě a vojensky, zatímco se potýkám s těžkou kocovinou po včerejší závěrečné oslavě s instruktory.

„Ve vši vážnosti přísahám a prohlašuji, že budu věrně sloužit Severoamerickému společenství a statečně bránit jeho zákony a svobodu jeho občanů.“

Rekruti přísahu zřetelně a hlasitě opakují, jejich hlasy se rozléhají obrovským hangárem. Všichni vypadají, že to myslí vážně. Já stejnou přísahu složil před šesti lety a pak znovu minulý rok, když jsem svůj závazek obnovil. Předpokládám, že i já to tehdy musel myslet vážně, protože navzdory všemu, k čemu později došlo, tu stále stojím a na sobě mám uniformu.

„Vítejte v ozbrojených silách Severoamerického společenství,“ zakončí velitel praporu projev a rekruti se svými rodinami zajá-

sají. Moji instruktoři stojí v pohovu před svými družstvy s vážným výrazem, který umí předvést jen výcvikový seržant.

„Četoví seržanti, převezměte velení nad svou četou a vyhlaste rozchod.“

Předstoupím, otočím se ke své četě a výcvikový seržant se postaví do pozoru.

„Po-zor!“

Četa rozkaz splní s nacvičenou precizností. Jako pěchota sice zatím nestojí za moc, ale díky třem měsícům každodenních nástupů jako vojáci alespoň vypadají.

„Výcviková četa 1526 – dobrá práce,“ oslovím četou svým seržantským hlasem. „Dnešní pití je na účet podniku. Užijte si opuštěný, vojáci. Zasloužili jste si je. Četo, rozchod!“

Sleduju, jak se nastoupené řady rozpadají a rekruti z roty 1526 – už nejsou civilisté, ale do plně vycvičených užitečných vojáků mají stále daleko – spěchají ke svým čekajícím rodinám. Přibližně třetina jich jen obchází kolem a baví se mezi sebou, protože jejich rodiny se sem nedostaly nebo přijet nechtěly. Během roku po Bitvě o Zemi a Exodu se pověst nové reformované armády značně zlepšila, ale spousta lidí ozbrojené složky stále vnímá jako nástroj utlačovatelů a dozorce ve vězení, které se táhne od pobřeží k pobřeží. Jsem bývalá socka z VOČ a vím, jak moc nás staré vedení zbaběle zradilo, takže jim nemůžu vyčítat, že armádu stále nenávidí.

Společně s trojicí svých instruktorů zamířím do hloučku rekrutů a civilistů, potřásáme si rukama a odpovídáme na otázky, zatímco rodinní příslušníci fotí své milované s jejich instruktory.

„Třicet minut,“ povím svým seržantům. „Pak je zdvořile nasměrujte k autobusům. Budova roty bude otevřená celou hodinu. Přidělení jim rozdáme po obědě.“

„Rozumím,“ potvrdí seržantka Learová. „A já se pak budu potřebovat napít.“

Podívám se na dav bavících se rekrutů a jejich rodin a napadne mě, za jak dlouho některá z těch jmen najdu v seznamu ztrát na MilNetu. „Vidím to stejně.“

Pozdě odpoledne, kdy si všichni rekruti užívají závěrečný víkendový opuštěák, jsem zpátky ve své kanceláři, uzavírám záznamy a podepisuji přidělení. Stejně jako v minulých dvou výcvikových cyklech je poměr 40/40/20 ve prospěch flotily, vesmírné péchoty a Domácích obranných sil. Zprovoznilí jsme spoustu zakonzervovaných válečných lodí, které potřebují nové posádky, a mnoho VP praporů potřebuje doplnit stav po debaklu na Marsu. Protože na pořádek ve veřejných obytných čtvrtích většinou dohlíží Lazarova brigáda, DOS vojáci nejsou tolik potřební a většinou jsou teď zredukovaní na provozní minimum.

Mé bojem zdokonalené smysly si ani nevšimnou, že je seržantka Learová ve dveřích, dokud si neodkašle. Vzhlednu od obrazovky.

„Myslel jsem, že už jste to tady zabalila, Learová, a že jsem tady zůstal jen já.“

„Do Montany musím třikrát přeseďat,“ odvěti. „Když odletím uprostřed dne, ztvdnu přes noc někde na letišti. Poletím ráno prvním raketoplánem ze Salt Lake.“

„Jo, nocování na letišti stojí za prd.“

Tázavě se na ni podívám, když nevejde do kanceláře a neposadí se na volnou židli před stolem.

„O co jde?“ zeptám se. „Přišla jste si rezervovat instruktorské místo ve výcvikovém letu 1601?“

Seržantka Learová se pousměje a zavrtí hlavou.

„Ani náhodou. Ehm, jestli nemáte moc práce, nezašel byste do důstojnického klubu na skleničku? Už je po páté.“

„No dobře.“ 17:00 je magický čas, kdy se začíná servírovat alkohol, nebo přinejmenším to, co za něj v tomhle vojenském zařízení ve finančně vyčerpané zemi vydávají. Když jsem narukoval, hlavním důvodem, proč zůstat na základně, bylo kvalitnější jídlo, ale dnes už si armáda vybíravost dovolit nemůže a kvalita stravování, mírně řečeno, trochu poklesla.

Podívám se na obrazovku, kde na můj elektronický podpis stále čeká půl tuctu formulářů o přeložení. Mohl bych počítač vypnout, ale pak bych si tím nudným procesem musel ráno projít znovu a jako bonus by se k tomu možná přidala kocovina.

„Co kdybyste šla napřed a zabrala nám stůl, seržante Learová?“

Potřebuju ještě tak deset minut, abych měl ty administrativní kraviny konečně z krku. Přidám se k vám hned, jak skončím.“

„Rozumím.“ Seržantka Learová poplácá rám dveří a odejde. Poslouchám zvuk jejích bot, jak šlapou po zašlé, ale naprosto čisté podlaze směrem k východu.

„No dobře,“ zopakuju a s nemalým přemáháním se otočím zpátky k obrazovce.

Když v poddůstojnickém klubu přijdu ke stolu seržantky Learové, už na něm čekají dvě láhve piva. Posadím se naproti ní a jednu otevřu. Když si dám první lok, pozorně mě sleduje.

„Díky. Tohle jsem dneska potřeboval.“

„Vás na přehlídce moc neužije, co?“ zeptá se Learová.

„Neužije mě na blbosti,“ oduším a ona se zasměje.

„Myslíte si, že to byla blbost?“

„Výcvik? Ne, ten samozřejmě ne. Mluvím o tom, že do terénu posíláme zelenáče s představou, že vědí první poslední. Za ten čas, co jsme na ně měli, jsme je jen horko těžko naučili, aby nebyli nebezpeční sobě navzájem. Zakončení základního výcviku s podělanou přehlídkou. A tleskají jim rodiny. Kvůli tý blbosti si teď všichni připadají jako válečníci.“

„Budou v pohodě,“ uklidňuje mě seržantka Learová. „Víte, jaký materiál nám dnes z VOČ posílají. Před Exodem by jich většinu z výcviku vylili kvůli chování, ale v každé várce je pár tvrdejch děcek.“

„Tvrďý děcka,“ zopakuju. „Jistě, ale podle standardů VOČ. Vyhrát rvačku nebo ukrást hydroauto je jedna věc, ale pokračovat v boji, když vám zbývá jen deset procent kyslíku a tři rakety MARS a žene se na vás půl tuctu Dlouhánů, aby vás zadupali do země, tak to si žádá úplně jinou úroveň tvrdosti.“

Seržantka Learová se na své židli trochu ošije a prohlíží si etiketu svého piva. Pak si odkašle a podívá se znovu na mě.

„Seržante Grayson, chtěla bych vás požádat o laskavost. Říkala jsem si, jestli byste mi nemohl napsat doporučení k mé žádosti o přeložení.“

„Vy jste zažádala o přeložení? Kolik za sebou máte turnusů jako instruktor? Tři?“

„Tohle bylo čtvrté kolo,“ opraví mě. „Už je to kompletní rok. Po téhle várci bych měla nakročeno ke štábnímu seržantovi.“

„Pozice staršího výcvikového důstojníka, ale vy ho nechcete.“
Learová zavrtí hlavou a lokne si z láhve.

„Neříkejte mi, že jste si zažádala o přeložení do bojové funkce, Learová.“

Learová na potvrzení pokrčí rameny.

„Do prdele,“ ulevím si. „Měl jsem vás za chytrou. Vy se teď chcete vrátit do flotily a sloužit na lodi? Jste empik, že ano?“

„Přesně tak,“ potvrdí seržantka Learová.

„Přeskočilo vám? Víte, kolik lodí jsme za poslední rok a půl ztratili?“

„Většinu flotily.“

„Většinu flotily,“ zopakuju. „A to zahrnuje skoro všechny lepší lodě. Teď zprovozňují padesát let zakonzerovaný fregaty s rezervními posádkami a novými námořníky, kteří nikdy neprošli Alcubierrem. A většinu jadernejch hlavic potřebují do Orionů, takže ty podělaný starý necky mají právě teď úplně prázdný zásobníky. Chcete vyměnit čerstvý vzduch a víkendové opuštěčky za hlídkování na mizerný relikvii, která na orbitě dělá manévry jen kvůli tomu, že to trochu uklidňuje civily na povrchu?“

„Je to moje práce. Na tohle mě vycvičili. Já nejsem stavěná na instruktora, ale s radostí budu hlídkovat na mizerný relikvii. Jsem námořník flotily. Na čerstvém vzduchu jsem už času strávila dost a můj domov je na dvoudenní opuštěák stejně moc daleko, takže tu jen o víkendech vysedávám v klubu nebo si občas zajedu do Salt Lake. K smrti se tady nudím.“

Uchechtu se a ona povytáhne obočí.

„Tomu poslednímu věřím. Nudíte se. Nejde o to, že byste byla raději nahoře místo tady dole. Nikdo, kdo to má v hlavě v pořádku, by nevyměnil hlídání lodní rotace za volné víkendy a každodenní nepřerušovaný osmihodinový spánek.“

Seržantka Learová znovu pokrčí rameny, ale tentokrát se pousměje.

„Dostal jste mě. Ale necítíte to stejně? Myslím to nutkání vrátit se zpátky do boje? Vědomí, že se všechno může podělat, když zrovna nebudete na tom správném místě a neuděláte, co je třeba?“

Podívám se na pivní láhev a levou ruku, která s lahví konečky prstů otáčí. Protetici v Great Lakes se dokázali postarat, aby moje ruka znovu vypadala, jak má, ale kvůli našemu návratu na Nový Svalbard uplynulo příliš mnoho času a poškození střelbou z těsné blízkosti bylo příliš rozsáhlé. Malíček a prsteníček levé ruky se pohybují tak, jak jim přes umělé nervové cesty nařizuje můj mozek, a mohou se ohýbat a napínat jako jejich skutečné protějšky, ale nemám v nich žádný cit, jen mě upozorňují na změny teploty a tlaku. Náhrada je to skvělá, ale i tak vím, kde končí skutečná živá tkáň a začíná protéza. Kůže má stejnou barvu i strukturu, ale něco na té ruce úplně nesedí a to se nikdy nezmění.

„Ne,“ řeknu a dál otáčím láhev. „Vůbec mě to neláká. Už ne.“

Ve výrazu seržanta Learové se na okamžik objeví něco, co připomíná lítost. Pak pomalu vydechne a opře se.

„Možná máte pravdu. Možná jsem cvok, že se chci vrátit do boje. Jenže tohle místo už mě unavuje. Dalších šest měsíců tady a skončím jako vzteklej alkoholik.“

„To se nestane,“ odporuju jí a o několik centimetrů zvednu láhev. „Ne s touhle brečkou. V tom mi věřte.“

Podívám se na seržantku Learovou a znovu si uvědomím, jak moc je mladá. Nemyslím tím věk – dělí nás nanejvýš pět let – ale vzhled. Má za sebou čtyři roky služby, ale je podpurná specialistka, ne frontový pěšák. Vypadá sice unaveně, ale tak vypadají všichni instruktoři po dvanáctitýdenním základním výcviku, kdy se vstává ve čtyři, do postele chodí v deset a čas mezi tím vyplňuje spousta fyzického a psychického stresu. Chybí jí však ztrhanost pěšáků. V pevně staženém culíku se jí nelesknou předčasné šedé vlasy. V koutcích očí nemá vrásky. A také nemá ten starý pohled lidí, kteří viděli příliš mnoho zvěrstev. Prostě nevypadá staře.

Povzdechnu si a dopiju zbytek svého piva. Když láhev odložím, zabubnuju na stůl konečky prstů – třemi živými a dvěma necitlivými. Mám pocit, jako by mi ruka zdřevěněla, jen se při pohybu nedostaví obvyklé bolestivé mravenčení.

„Něco vám povím, Learová. Jestli to přeložení chcete, tak vaši žádost podpořím.“

„Děkuji, seržante Grayson,“ řekne a v jejím hlase zaznívá úleva.

„Ušetřím vás toho obehnaného projevu o tom, že máte být ohledně svých přání opatrná,“ pokračuju. „Ale vsadím se o láhev pravého bourbonu, že se jednoho dne ohlédnete, vzpomenete si na tuhle chvíli a budete chtít své mladší já nakopat do prdele.“

Learová se hlasitě zasměje. Její zuby jsou bílé a rovné, poznávací znamení vyrůstání v lepší čtvrti.

„A říkejte mi Andrew. Základní výcvik skončil, takže už nejste moje podřízená. Tedy přinejmenším do doby, než vaši žádost zamítanou a zase u mě budete učit další várku.“

„Dobře, Andrew. Můžu vám koupit další drink? Teď už to jako podlézání nadřízenému vypadat nebude, ne?“

Zkontroluju potlučené hodinky na zápěstí.

„Myslím, že jeden drink neuškodí. Dneska už se o naše malé poklady starat nemusíme.“

Někdo v místnosti zesílí zvuk na velké zpravodajské obrazovce na protější stěně. Od chvíle, co jsem do klubu vešel, jsem si zprávy nevyšimal, ale teď se otočím, protože z reproduktoru mezi prvními slovy zazní Mars a přeživší. Seržantka Learová se otočí také.

„Nejvyšší velení potvrdilo, že se dnes večer podařilo navázat kontakt se zatím největší skupinou přeživších na Marsu, která se skrývá ve vojenském bunkru pod leteckou základnou Speicher na pláni Chryse Planitia,“ oznámí hlasatelka. Rozhlédnu se a vidím, že obrazovku teď sledují úplně všichni.

„Jména 1453 přeživších již byla odeslána Nejvyššímu velení a Ministerstvu koloniálních věcí,“ pokračuje hlasatelka. „Mezi přeživšími je i více jak pět set členů vojenského personálu a jejich rodiny. Nová skupina hlásí, že jejich situace je kritická, a že pokud nebudou do měsíce evakuováni nebo jim nebudou poslány zásoby, obyvatelé krytu zemřou hladu.“

V celé místnosti lidé sahají pro své datapady, aby zkontrolovali informační síť. Mars je – byl – naší největší kolonií a téměř všichni vojáci měli na Marsu rodiny nebo přátele, nebo znali někoho, kdo je tam má. Já mezi ně nepatřím a seržantka Learová patrně také ne, protože dál popíjí pivo a datapad nechá v kapse.

„Do měsíce,“ řekne. „Hlavně žádný tlaky, co?“

Když se o pár hodin později vrátím na pokoj, mám v sobě mnohem víc než jen jedno další pivo. Zavřu za sebou dveře a baret hodím na postel. Pak se posadím u stolu přimontovaného ke stěně vedle postele, kde mě obrazovka upozorňuje na nepřečtené zprávy.

>Služba mi dnes skončila o tři hodiny dřív. V posledním raketoplánu jsi nebyl. Co se stalo? – H.

Začnu psát odpověď, ale usoudím, že dnes na své protetické prsty nemám dost trpělivosti. Otevřu šuplík a vytáhnu dvě lékovky. V jedné mám prášky proti bolesti, které mi předepsali po operaci ruky, když mě začala bolet nezraněná část dlaně. Druhá pilulka je silný prášek na spaní, který se stará, abych alespoň polovinu noci prospal bez příšerných snů. Z každé lékovky vezmu jeden prášek, přejdu k umyvadlu a oba zapiju trochou vody. Pak se vrátím k terminálu a napojím se na komunikační linku, která mě spojí s Halleyovou. Obrazovka dobrých deset sekund ukazuje ŽÁDÁM O PŘIDĚLENÍ VOLACÍ FREKVENCE, než se oznámení změní na VOLACÍ FREKVENCE PŘIDĚLENA – SPOJUJI.

„Vypadáš příšerně,“ řekne Halleyová, když uvidí můj obličej.

„Taky tě miluju, zlato,“ odpovím. „Zajeď za mnou a zkus těm malým pokladům vysvětlit, který konec pušky je nebezpečnější, a uvidíš, jak budeš za tři měsíce vypadat.“

„Jako bych v tomhle ohledu neměla žádný zkušenosti. Myslela jsem si, že přiletíš posledním spojem. Neříkej mi, že základní výcvik prodloužili.“

„Ne, naše malé poklady už jsou na cestě domů. Jen jsem si dal pár skleniček s jednou instruktorkou. Chtěla ode mě podepsat žádost o přeložení. Nebudeš tomu věřit, ale chce se vrátit do flotily. A když jsem se dostal do Leteckých operací, let v 19:00 byl zrušený, protože tři raketoplány jsou v servisu.“

Halleyová obrátí oči v sloup a zavrtí hlavou. Stále má ten samý krátký sestřih, který je ideální do letecké přilby a který nosí už od letecké školy. Dnes už je těžké si ji představit s jiným účesem.

„Pošli ji sem nahoru a za třicet sekund se mnou si to rozmyslí. Tak kdy se za mnou dostaneš? A především jak mi chceš vynahrá-

dit, že naši první společnou noc po čtyřech zatracených týdnech musím prospat sama?“

„Za to se omlouvám. Přivezu skotskou. Pravou, ne tu syntetickou břečku.“

Halleyová sevře rty, jako by o tom přemýšlela, a po chvíli přikývne.

„To je přijatelná kompenzace, ale raději bys měl sedět už v prvním ranním raketoplánu na Lunu. Nezapomeň na tu věc, kterou musíme absolvovat před odletem do Vermontu.“

„Jasně, na to jsem málem zapomněl. Kde k tomu dojde?“

„Vzletová paluba na *Regulovi*. Chystají se ho zaparkovat na geosynchronní orbitě nad hlavním městem.“

„Jak symbolické. Žádný strach, budu tam.“

„Jestli tam budu sama, bude tě to stát mnohem víc než jednu skotskou, Andrew. Ber to jako varování.“

„Rozumím.“

„Uvidíme se ráno,“ řekne Halleyová. „Jdu spát. Sama. A bude to hrozná nuda.“

„Ještě jednou se za to omlouvám. Zítra ti to vynahradím. Miluju tě.“

„Já tebe taky,“ řekne Halleyová a pak předstírá, že si strká prst do krku a trochu při tom zachrčí. „Dobře se vyspi, miláčku.“

Před odpojením mi pošle vzdušný políbek a mě se náhle zmocní nepřekonatelná touha za ní jít a pohladit ji po vlasech. Seržantce Learové jsem lhal. I já se v roli instruktora k smrti nudím, ale své umístění na Zemi mám rád, protože jsem blízko své manželce. Připadá mi trochu sobecké, že tuhle práci dělám, abych mohl trávit opuštěný s Halleyovou, ale po tom všem, co se v posledních letech stalo, si myslím, že si tohle privilegium sakra zasloužím.